

РЕШЕНИЕ

№ 9427

гр. София, 20.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5223** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е във връзка с решение № 6081/19.05.2021 г., постановено по адм.д. № 11035/2020 г. по описа на ВАС, III-то отделение, с което е отменено решение № 4696/24.08.2020 г., постановено по адм.д. № 2256/2020 г. по описа на АССГ, с което е отхвърлен предявеният от Л. Л. М. иск срещу Националната агенция за приходите за присъждане на обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди в размер на 1000 /хиляда/ лева, ведно със законната лихва върху претендираното обезщетение за периода от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията, като са дадени задължителни указания при новото разглеждане на делото свързани с разпределяне на доказателствената тежест.

Производството по делото е образувано по подадена от Л. Л. М., чрез адв. Ю., искова молба срещу Национална агенция по приходите, с която се претендира осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника за периода от 15.07.2019 г. до настоящия момент, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. /ОРЗД/, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищцата,

довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищцата, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г., алтернативно от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба са изложени твърдения, че вследствие неправомерно изтичане на лични данни от базата данни на НАП, сред които и такива на ищцата, за нея възникнали и тя претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните ѝ данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани, съобщение за което е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г. Отговорността на ответника НАП е ангажирана в качеството на администратор на лични данни с твърдение, че чрез бездействието си е допуснала нарушения на чл. 24 и чл. 32 ОРЗД и чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл. 45, ал. 1, т. 6 от ЗЗЛД, като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност, като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; чл. 64 ЗЗЛД, като намира, че не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита; чл. 66, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗЛД; чл. 67 и чл. 68 от ЗЗЛД. Прави се искане за постановяване на решение, с което да се уважи изцяло предявеният иск, като се присъдят и законната лихва върху главницата, считано от 15.07.2019г. /алтернативно от датата на завеждане на исковата молба/ до окончателното изплащане, както и сторените по делото разноски.

С депозираната по делото уточнителна молба относно претърпените от ищцата неимуществени вреди от бездействие на НАП, довело до неправомерно придобиване и разпространение на лични данни, се сочи, че ищцата се е почувствала застрашена от неправомерното използване на личните данни за неправомерни цели, изпитала притеснение, страхува се, че с личните ѝ данни ще бъде злоупотребено. Притеснявала се да не бъде отчуждено имуществото ѝ, да не бъде злоупотребено с банковите ѝ сметки или да не бъдат изтеглени кредити от нейно име. Среещнала е в медиите много плашещи материали от специалисти в областта за това как биха могли да бъдат използвани личните ѝ данни. Това изключително много натоварило психически ищцата, стресирало я и я накарало да се почувства възмутена от допуснатия голям пробив в информационната система на НАП. Изтичането на данните повлияло в негативен аспект и на нормалния ѝ ритъм на живот, на ежедневието ѝ, затворила се в себе си, ограничила социалните си контакти.

В съдебно заседание ищцата не се явява, представлява се от адв. Ю., който поддържа исковата молба и претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата горепосочената сума, както и разноските по делото. Счита, че от събраните по делото доказателства се установяват претърпените от ищцата неимуществени вреди, както и причинната връзка между изтичането на личните ѝ данни и тези неимуществени вреди.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответната Национална агенция за приходите, с който взема становище за неоснователност на иска, като го оспорва по основание и размер, тъй като не е ясно от кой конкретно акт на НАП или на нейни органи са настъпили вредите. Счита за неоснователно възражението за неполагане на достатъчна грижа от страна на НАП за защита сигурността на данните. Веднага след узнаването за този нерегламентиран достъп, НАП е предприела незабавни мерки за

сигурност и преустановяването му. Счита, че не са налице данни да се приеме, че този неоторизиран достъп е резултат от действия или бездействия на НАП или нейни органи/служители. Моли за отхвърляне на иска.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк.Т., който оспорва исковата молба и поддържа подадения отговор, като в тази връзка счита за неоснователни опасенията на ищеца относно исканото обезщетение.

Представителят на СГП взема становище за неоснователност на исковата претенция. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр. с чл. 144 АПК събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор между страните по делото, че поради нерегламентиран достъп, вследствие на умишлени престъпни действия от страна на неизвестно лице, осъществен на 15.07.2019 г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

По делото е представено извлечение от получено текстово съобщение от номер 1917, със съдържание: „НАП: По заявка номер 4009 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Не е посочен телефонният номер, на който е получено текстовото съобщение, както и не е уточнено лицето, за което е направена справка по посочената заявка с номер 4009. Ответникът не оспорва обстоятелството, че по отношение на ищцата Л. М. са налице неправомерно разкрити лични данни. Обратно, представена е от ответника справка за типа лични данни на ищцата, до които е осъществен неоторизиран достъп, видно от която има разпространени данни, които включват: ЕГН и имена, данни от справка за изплатени доходи за физически лица за 2016 г. /л.71 от адм.д. № 2256/2020 г. на АССГ, 29 с-в/.

Установява се от представените по делото писмени доказателства, че със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на Изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри С. по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП.

Със Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образеца на инструкция“ и др.

Със Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на директора на Дирекция „Комуникации и протокол“ да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката.

Представена е по делото Политика по информационна сигурност на НАП.

Приета е Методика за оценка на риска, версия 1.1, към м. 11.2015 г., представляваща приложение № 3 към Процедура ПФИС 7.

В НАП е утвърдена Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на

служебните им задължения.

Видно от предоставена от КЗЛД информация е, че в КЗЛД към 09.10.2019г. не е установено наличието на висящо или приключило производство пред комисията, инициирано от Л. М. срещу НАП / л. 10 от адм.д. № 1350/2019 г. на Административен съд - Плевен/.

Служебно известно е на съда обстоятелството, че председателят на КЗЛД е издал наказателно постановление за нарушение на чл. 32, §1, б. Б от Регламент /ЕС/ 2016/679, което е потвърдено с решение от 26.10.2023 г., постановено по нахд № 14811/2019 г. на СРС, НО, 18-ти състав. С решение № 1247/26.02.2024 г., постановено по адм.д. № 12334/2023 г. по описа на АССГ, съдът е отменил решението на СРС и наказателното постановление поради изтекла погасителна давност.

За доказване на претърпените неимуществени вреди от страна на ищеца по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на св. В. Х. М., съпруг на ищцата, от чиито показания се установява, че след направена проверка чрез текстово съобщение ищцата е констатирала, че са изтекли личните ѝ данни, като на свидетеля не е известно какви точно са тези лични данни. Притесненията на ищцата били, че е възможно да бъде изтеглен кредит на нейно име.

Други относими доказателства не са ангажирани по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи: Предявеният иск е с правно основание чл. 79, параграф 1 и чл. 82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните).

Исковата претенция, предмет на разглеждане в настоящото производство, е обоснована с твърдения за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищцата, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни. Процесуалният ред, по който засегнатият субект може да търси обезщетение и отговорност за причинените вреди, поради неправомерно обработване на личните му данни, е уреден в глава XI "Производство за обезщетения" от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 1 АПК исковете за обезщетение за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административно органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, като в зависимост от правната характеристика на източника, от който се претендират вреди – административен акт, действие или бездействие, в чл. 204, ал. 1 - 4 АПК законодателят е предвидил различни процесуални възможности за реализиране на правото на обезщетение, вкл. при установяване на незаконосъобразността на действието или бездействието от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Следователно, в хипотезата на претендиране на вреди от бездействие на администратора на лични данни, под която следва да се подведе и разглежданият случай, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 АПК. Мотиви относно процесуалния ред, по който следва да се разгледа исковата претенция, се изложени и в решение № 6081/19.05.2021 г., постановено по

адм.д. № 11035/2020 г. по описа на ВАС, III-то отделение.

По горните съображения налага се изводът, че предявеният иск е допустим и подлежи на разглеждане по същество.

По отношение основателността на иска съдът намира, че същият е частично основателен, като съображенията за това са следните:

Ищцата претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие незаконосъобразно бездействие от страна на ответника – неполагане на достатъчно грижа и неприлагане на ефективни мерки за защитата сигурността на данните, с което счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни, като се позовава и на нарушение на чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД.

Правното основание на иска, както беше посочено по-горе, е по чл. 82, пар. 1 и 2 от Регламент (ЕС) 2016/679. Всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на този регламент, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. От съображение 146 от ОРЗД става ясно, че чл. 82 от него въвежда собствен режим на отговорност в областта на защитата на личните данни. В чл. 82, пар. 2 от ОРЗД са посочени именно трите необходими условия, за да възникне право на обезщетение: обработване на лични данни в нарушение на разпоредбите на този регламент, вреди, нанесени на субекта на данните и причинна връзка между това незаконосъобразно обработване и вредите. ОРЗД не препраща към правото на държавите-членки относно смисъла и понятията на термините, съдържащи се в чл. 82 от ОРЗД, по-специално по отношение на понятията "материални и нематериални вреди", "обезщетение за нанесени вреди" и за целите на прилагането на посочения регламент тези термини трябва да се разглеждат като самостоятелни понятия на правото на Съюза, които трябва да се тълкуват еднакво във всички държави-членки (така Решение от 4 май 2023г. по дело С-300/21 на СЕС).

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства може да се направи извод, че по несъмнен начин е установено наличието и на трите предпоставки, обуславящи основателността на иска за обезщетение за причинени вреди по чл. 82, пар. 1 от ОРЗД.

По делото са събрани доказателства, че до лични данни на ищцата, включващи ЕГН и имена, данни от справка за изплатени доходи на физически лица, е осъществен неправомерен достъп. При това положение следва да се приеме, че са доказани твърденията за наличието на нарушено нейно право - на защита на личните й данни от администратора на тези лични данни, което право е накърнено от неправомерния достъп до тези данни и разпространяването им в интернет пространството. Членове 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 задължават администратора на лични данни (каквото се явява НАП) да въведе подходящите технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента и със закона. С оглед чл. 82, параграф 3 от ОРЗД, предвиждащ, че администраторът или обработващият лични данни се освобождава от отговорност съгласно параграф 2, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата, тежестта да докаже, че са въведени подходящите организационни и технически мерки, е на администратора/обработващия, а не на лицето, което твърди, че в резултат на липсата на такива мерки е претърпяло вреда.

Съобразно Решение от 14 декември 2023г. по дело С-340/21 на СЕС принципът на отчетност на администратора, закрепен в член 5, параграф 2 и конкретизиран в член

24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл. 82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 от посочения регламент са подходящи. Ответникът счита, че от представените доказателства е видно, че НАП е предприела множество мерки в тази връзка. По разбирането на настоящия състав събраните по делото доказателства установяват предприемането на мерки, но не се доказва по безспорен и категоричен начин, че тези мерки са били подходящи за овладяване на съответния риск. В качеството си на администратор на лични данни НАП следва да прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица. Както се посочи, задължението се съдържа в член 24 от Общия регламент относно защита на личните данни (ЕС) 2016/679, като в този контекст член 32 от ОРЗД уточнява задълженията на администратора и евентуално на обработващия лични данни по отношение на сигурността на обработването. Така параграф 1 от този член гласи, че същите трябва да прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с рисковете, споменати в предходната точка от настоящото решение, ниво на сигурност, като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на съответното обработване, а съобразно параграф 2 от посочената разпоредба при оценката на подходящото ниво на сигурност трябва да се вземат предвид по-специално рисковете, които са свързани с обработването, в частност от случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до такива лични данни. Тези задължения са въведени, за да се гарантира един от основните принципи на обработване на лични данни, прогласен в чл. 5, § 1, б. "е" от ОРЗД – цялостност и поверителност на данните. В случая ангажирането на многобройни писмени доказателства, без доказателства, че предвидените в тях мерки са ефективни, не доказва, че ответникът е взел подходящите организационни и технически мерки, които да обезпечат защитата на личните данни, които администраторът обработва. Липсват доказателства, че предприетите организационни мерки са били в такава степен подходящи и ефективни, че да гарантират обработването на личните данни в съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679. Липсват и доказателства за това какви конкретно технически мерки е взел ответникът, за да защити личните данни, които обработва, от неправомерен достъп като този, от който се претендират вредите. В съображение 74 от ОРЗД е предвидено, че администраторът следва да прилага подходящи и ефективни мерки и да е в състояние да докаже, че дейностите по обработването са в съответствие с настоящия регламент, включително ефективността на мерките. В съображение 146 е предвидено, че администраторът или обработващият лични данни следва да бъде освободен от отговорност, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за вредите. Изтичането на информация от

сървърите на НАП в резултат на извършен неоторизиран достъп категорично сочи на противоправно бездействие (пропуски) на ответника да изпълни произтичащи от закона и регламента задължения да обезпечи достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т. ч. правото на защита на личните им данни, т.е., мерките не са били в такава степен подходящи и достатъчни, след като системата е била технически уязвима и е дала възможност за нерегламентиран достъп на информация, съответно не са приложени подходящи технологии и мерки за защита. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, то не би се стигнало до пробив, предизвикал разкриването на лични данни на ищцата. В случая липсата на доказване на приложени подходящи мерки установява наличието на първата предпоставка, тъй като ответникът не е доказал, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата. Отмяната на издаденото от председателя на КЗЛД наказателно постановление не може да се разглежда като факт, доказващ, че НАП не е отговорна за събитието, като се има предвид, че наказателното постановление е отменено поради изтекла абсолютна давност. В случая ирелевантни се явяват и доводите, че след 15.07.2019 г., когато е осъществен нерегламентираният достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразното бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, задължения, произтичащи от чл.24 и чл.32 от ОРЗД.

В тази връзка следва да се посочи, че съобразно формираната константна практика на Върховния административен съд чл. 59 ЗЗЛД е неотносим към задълженията на НАП като администратор на лични данни. Разпоредбата се намира в Глава осма на ЗЗЛД, която регламентира правилата за защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване. По тези съображения наведените от ищцата възражения, че НАП чрез бездействието си е допуснала нарушение на чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД, не следва да бъдат обсъждани в настоящото производство.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищцата от това незаконосъобразно бездействие. С исковата молба се твърди, че в резултат на изтичането на данните, респ. бездействието на ответника по осигуряване на тяхната защита, тя е изпитала стрес, безпокойство, притеснения за възможна злоупотреба и неправомерно използване на личните ѝ данни. Целта на доказването на претърпените вреди е да се ангажира отговорността на администратора на лични данни и да се определи адекватно парично обезщетение. Установява се въз основа на събраните по делото гласни доказателства, че ищцата е

изпитала притеснения от възможна злоупотреба и неправомерно използване на личните ѝ данни. Както е посочено в решението на СЕС по дело C-340/21, чл. 82, параграф 1 от ОРЗД следва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериални вреди“ по смисъла на тази разпоредба. Не е необходимо каквото и да е активно поведение на пострадалото лице, нито доказване, че притежава някакво имущество, заради възможността от възлагане на чужди задължения. Подобни изводи противоречат на характера на обществените отношения по обработването на лични данни, динамиката на тези данни в обществото и със самия характер на личните данни като дълбоко свързани с персоналната идентичност на субекта, която свързаност е до степен, че дори вероятността за тяхното разкриване винаги има за резултат чувствително засягане психическото и емоционално състояние на субекта. Това засягане има негативен характер, защото последицата от неправомерното обработване е засягане правата и свободите на личността. В този смисъл следва да се приемат за доказани претърпените от ищцата болки и страдания от категорията на обичайната реакция на страх и безпокойство, т.е., налице е негативно засягане на личността от неправомерното развитие на процесните обществени отношения, като следва да се посочи, че е налице и причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението. Именно бездействието на НАП да изпълни по подходящ начин задължението си да гарантира сигурността на личните данни на физическите лица е в пряка причинна връзка с негативните усещания на засегнатите лица, в конкретния случай на ищцата Л. М..

Предвид всичко гореизложено се налага извод, че в случая са доказани всички необходими елементи за реализиране правото на обезщетение и отговорност за причинени вреди по чл. 82 ОРЗД на ищцата.

В решение от 4 май 2023 г. по дело C-300/21 на СЕС е посочено, че член 82 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че за да се определи размерът на обезщетението, дължимо на основание на закрепеното в този член право, националните съдилища трябва да приложат вътрешните правила на всяка държава членка относно обхвата на паричното обезщетение, стига да са спазени принципите на равностойност и ефективност на правото на Съюза. Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, като е изяснено в съдебната практика, че това понятие не е абстрактно, а е свързано именно с преценката на тези конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост по реда на чл. 52 ЗЗД в зависимост от степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца. В тази връзка и като взе предвид установените по делото обстоятелства, релевантни относно интензитета на претърпените от ищцата неимуществени вреди, съдът приема, че справедливият размер на дължимото обезщетение следва да бъде определен на 500 лв., до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен. До пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като

неоснователен.

Върху размера на приетото за дължимо обезщетение следва да се присъди и законна лихва, но от датата на предявяването на иска - 16.09.2019 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

Относно разноските в производството:

При този изход на спора на ищцата се дължат разноски съобразно уважената част от иска. Ищцата претендира разноски за държавни такси, като се претендира и адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2 вр. ал.1, т.3 ЗА. Тъй като настоящото производство е след проведен инстанционен контрол, се дължи и държавната такса за този контрол, а именно 10 лв. за разглеждане на исковата молба и 5 лв. - по касационна жалба срещу първото решение на АССГ, или общо от 15 лв., но съобразно уважената част от иска, а именно в размер на 7,50 лв. В тези производства ищцата е представлявана от адвокат по оказана безплатна правна помощ. На основание чл. 38, ал.2 ЗА разноски за адвокат се дължат за оказаната безплатна помощ при осъществено процесуално представителство, като размерът се определя съобразно Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, по-конкретно съобразно чл. 7, ал.1, т.1 вр. чл. 8, ал.1, и същият е 400 лв. за първото разглеждане на исковата молба, 400 лв. - за настоящата инстанция, и 400 лв. за производството по касационната жалба, т.е., общият размер на възнаграждението възлиза на 1200 лв., а съобразно уважената част от иска е 600 лв., които следва да се присъдят на процесуалния представител на ищеца адв. Ю..

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, като при определяне размера на юрисконсултското възнаграждение съдът съобрази разпоредбите на чл. 10, ал.4 ЗОДОВ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, както и фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника на ответника, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, поради което и приема, че следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. Съответно на отхвърлената част от иска в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 203 АПК, Административен съд София-град, II отд., 72 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Л. Л. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 500 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие от страна на Националната агенция за приходите, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължения по чл. 24 и чл. 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от

27.04.2016 г., а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от нея лични данни на ищцата, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищцата, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска - 16.09.2019 г., до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 500 лв. до пълния предявен размер от 1000 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Л. Л. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 7,50 лв., представляваща разноси по делото за държавни такси.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на адв. С. Ю. на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата от 600 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по делото.

ОСЪЖДА Л. Л. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 50 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: